

Izhaja vsako prvo
in tretjo soboto v
meseču. Stane na
leto 6 K, na pol
leta 3 K. Posamezni listi po
30 vin.

JEŽ

Naročnina naj se
pošilja upravni-
štvu. Rokopisi pa
uredništvu, JEŽA
v Ljubljani. Inse-
rati se računajo
po dogovoru.

List 24. - V Ljubljani, dne 20. novembra 1909. - Leto VII.

Znamenje.

„Glej, glej, kako sta si brata D. podobna!

„Reš je; še celo jaz, ki sem večkrat v njiju družbi, razločim ju samo zjutraj!“

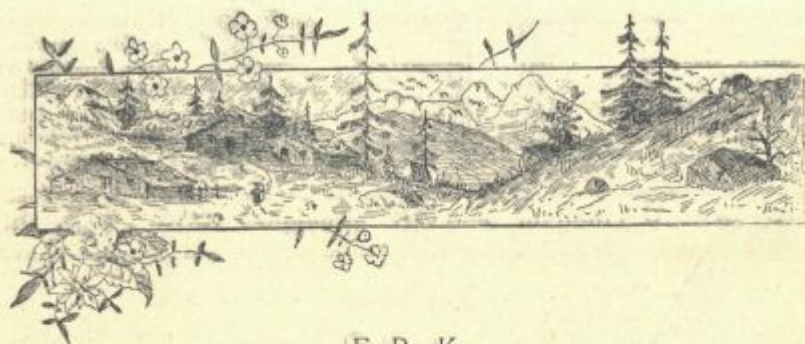
„Kako to?“

„Starejši Ivan je vsak dan ob desetih dopoldne že vinjen.“

„Tvoj mož se toraj še zdaj ni zavedel?“

„Še zdaj ne, samo danes zjutraj se je toliko „zbrihal“, da mi je priložil eno klofuto!“

F. P., K.

MED DIJAKI.

Ura v starodavnem zvoniku župne cerkve v K. je odbila počasi 9. Nastopila je za nas takozvana „hora legalis“. Imeli bi se podati domov, vzeti knjige v roke in se učiti. No, mi smo imeli druge muhe.

Sprehajali smo se namreč po trgu. Prišedši do „Zlate ribe“, naše vsakdanje gostilnice, smo zaslišali iz nje vesel šum. Naša misel je bila, da ne smemo opuščati starih šeg in običajev; zato smo vstopili.

„Na zdar, fantje!“ nam je zadonelo iz zakajene sobice.

„Živijo, na zdravje!“ smo odzdravljali.

„Le vkup, le vkup, ti uboga gmajna!“

Nismo se dali prositi. Kmalu smo posedli še one prostore, ki so bili do tedaj prazni.

„Krčmar, meni vrč“ — tako smo imenovali navadno vrček piva v našem jeziku — „meni tudi in meni.“

„Krčmar je sopihal in nosil gori. Bil je zadovoljen, kakor mi. On zato ker je dal, mi zato, ker smo dobili.

Za zabavo smo si takoj poskrbeli. Seveda je bilo na vrsti zabavljanje. Nekaj česa je bil predmet našim šalam prvi, nekaj drugi, tretji i. t. d.

Sedela sva za mizo dva, ki sva bila bolj poetična in ki nosiva na nesrečo naočnike. Dober povod za šalo. Takoj se oglasi nekdo od omizja, resno deklamovaje:

„Slep je, kdor se s petjem vkvarja“

Vsi smo mislili, da nadaljuje z vrstico: „Kranjec moj i. t. d.“, in nekateri so jo že pristavili; a on se ne da motiti in pristavi še resneje:

„Špegle' mora on nositi!“

Buren smeh zaori po vsej „dvorani“ in poplača autorja za vrlo zabavno šalo.

Ni se še smeh polegel, kar vstopi nov gost, s strašno resnim obrazom in preteče začne: „Fantje, kaj ste neumni, da tako kričite! Vsak glas se razloči ven. Vsaj jaz sem spoznal vsakega po glasu, ko ste vpili. In malo pred menoj sta šla mimo gostilne ravnatelj ter profesor A,“ ki je slovel za izvrstnega lovca na dijake po gostilnah. „Torej bodite previdni!“

Vsi smo za hip osupnili. Ker pa nam je „Edelsaft“ razgrel možgane, smo se takoj opogumili in na dan, bolje na noč: je prišel predlog, da poskusimo, kako bi bilo, če pride res kdo pogledat za nami.

„Janez in Jože“ vidva pojdita ven! Prvi predstavljaj ravnatelja, drugi A. Pridita in zalotita nas v krčmi; mi pa vaju poskusimo vreči ven, da bomo imeli več vaje, ako se kaj takega v resnici zgodi! Ti, Tone, upihni isti trenotek, ko onadva vstopita luč, drugi pa se postavimo k vratom in vrzimo zasledovalca v noč!“ Dano je bilo povelje in igra se je začela. Vsi smo utihnil, da bi slišali korake „profesorjev“.

„Kaj pa če res pravi pridejo“, omeni nekdo.

Vsi smo se zasmejali pri teh besedah in menili „da sfrče pravi ravno tako skozi vrata, kot bosta ta dva.“

Kar se oglase v veži koraki. Mi pazljivo poslušamo. Da bi bolj slišali, zadržujemo sapo. Vrata zaškripljejo in se začno počasi odpirati. Svetilka ugasne. Vrata se odpro in tedaj zagradi nešteto krepkih rok osebo, ki se je prikazala in jo trešči ven iz sobe, da se zavalji po tleh, kakor je dolga in široka. Ali joj, zraven se zasliši tudi rožljanje ubitega stekla in glasen krik krčmarja. Vrata sosednje sobe se odpro in naše osuple oči zagledajo krčmarja, ki se valja po tleh med črepinjami ubitih kozarcev, za njim pa v glavnem vhodu naša dva „profesorja“, ki se držita za trebuh in smejata, da se razlega po vsi okolici.

Nehote se prime smeh tudi nas zlasti, ko vidimo, da čepe oni, ki so največ povzročili krčmarjevo katastrofo, skriti — pod mizo.

Ko povemo krčmarju, da je bila to le zmota, se mož potolaži in tudi izpod miz so začeli lezti žejni pivopivci.

„Ha, ha, ali ne znamo“, smo kričali vsi vprek. Da nismo pozabili na pitje je tudi umljivo.

„Zapojmo, zapojmo; kaj bomo samo vpili,“ se oglasi nek pevec in že povzdigne svoj glas in zapoje:

„Sem v Šiško vas hodil“

Brž povzamejo nekateri „čez“, nekateri pa zabasirajo, da se kar soba strese. Pesmi je konec. Kaj sedaj. Od začetka, ker je tako lepa. In peli smo in peli, dokler se ni oglasil nekdo:

„Fantje, jaz grem, čas je že.“

„Kaj boš že hodil? Počakaj vendar! Dobro nam je tukaj biti,“ mu velewa drugi.

„Ti lahko tako govoriš, ki imaš celo noč odprto. A pri meni je drugače. Že sedaj se bojim, da dobim zaprta vrata. To bode zopet križ, predno mi gospodinja odpre. In potem šele!“

„Kaj se pa pustiš starim babam! In če slednjič nič ne opraviš, pa pojdi proč, saj je dosti stanovanj!“

„Sicer je pa res že čas. Jaz grem tudi,“ se odzove tretji.

In počasi se prime ta misel vseh. Popijemo, plačamo in gremo.

Nekateri se podajo naravnost domov. No jaz, za svojo osebo nisem bil tega mnenja. Imel sem navado vsak večer nekoliko promenirati po trgu in se vstaviti pod oknom svojega „ideala“, ki je tedaj navadno igral na gosli. Gospodinji sicer niso bili všeč moji pozni prihodi domov, a jaz je nisem vprašal. Tiste besede, ki sem jih slišal, ko sem prišel domov, sem prenesel — seveda sem se tej ali oni tudi odzval — in jih žrtvoval za verne duše v vicah.

Noč je polagala svoja krila vedno nižje. Ljudje so bežali pred njimi v postelje. Na trgu ni bilo nobenega človeka več, le jaz in moj tovariš sva tolkla trdi tlak gori in doli, potem pa doli in gori. Hkoncu se vstaviva pod prej omenjenim oknom. Ona je igrala. Srce mi je vstrepetalo, kakor strune na njenih goslih.

„Ali slišiš?“ sem vprašal tovariša.

„Da. lepo igra.“

„Menim,“ je bil moj kratki odgovor.

Goslanje gori je postajalo vedno nežneje in lepše. Glasovi so odmevali v moji duši in neko blažestvo se me je polastilo. Tako je, če je človek zaljubljen.

„Ali greš? Jaz sem se naveličal,“ me dregne prijatelj.

„Tako? Pa si rekel prej, da je lepo!“

„Saj je bilo. Ali kadar se človek naveliča, se pa naveliča, Saj nisem neumen, da bi celo noč stal tu na mrazu.“

„Pa pojdiva“, sem odvrnil in okrenila sva se. Prišedši do razpotja, sva se ločila. On je odšel po eni ulici jaz pa po drugi.

Pridem do stanovanja in poskusim na kljuki, če je odprto. Ni se hotelo odpreti. Poskusim močnejše. Nič. Še močnejše. Tudi nič. Na ulici zaslišim korake. Ozrem se, pred seboj zagledam tovariša, ki mi pojasni, da ne more domov, ker mu je gospodinja zaprla. Povem mu, da je z menoj ista. Ali poskusimo še na oknih.

Jaz sem bil nastanjen v gornji sobi, spodaj pa sta stanovala dva druga dijaka. Pri teh sem začel trkati. Trajalo je dokaj časa, da sem ju zbudil; še več pa, da sem ju pregovoril, da sta mi odprla okno. Gospodinja jima je namreč to prepovedala.

Že sem lezel skozi. Skočiti sem mislil baš v sobo in pomignil tovarišu v sobo, češ, boš spal pri meni, kar se vrata odpro in notri stopi strah, bolje, kraljica vseh strahov, moja „stara“, s svečo in silno jeznim obrazom. Jaz skočim notri. Tovariš pa ostano preplašen v oknu.

„Ali vas imam“, zaslišim, ko so se odprle zatvornice njene zgovornosti. „Vsak večer pridete domov o polnoči in ropotate, da ne morejo pošteni ljudje spati. Pa skozi okno lezete!? Ka, pa si bodo mislili ljudje, če bodo to videli? Še enkrat in jaz vas zapodim takoj od hiše in vržem za vami vaš „cokenpok“! Pa še druge potepuhe vlačite s seboj. Sram vas bodi! Bom že domov pisala!“

„Pišite, če hočete, sicer pa molčite, da grem spat,“ sem odvrnil in pogledal po tovarišu. Ni ga bilo več v oknu. Vzela ga je črna noč.

Več nisem poslušal regljanja svoje „stare“, ki me itak ni mogla spraviti iz dobre volje. Odprl sem vrata, odšel po stopnicah in legel spat.

TUGOMER SOLZINSKI.

VERZI.

VIII.

Lice je moje žalostno
a jaz ne vem zakaj;
saj rože krasne še cveto
in ni minul še maj.

Srce je moje žalostno,
nemara pa zato,
ker si se dekle jokalo,
ko sem jemal slovo.....

IX.

Po vrtu sem sprehajal se
in mislil sem na njo,
za to pa mislim, mi srce
postalo je vse žalostno.

Jaz vem, da rada me ima,
zato pa srce me boli,
ker znam, da v mojem srcu pa
ljubezni prave ni.....

X.

Da me dekle več ne mara,
kaj to stri!
prebolela bode rano
zdrava kri.

Ampak mojih grošev,
ki sem jih
z njo zapravil, se mi vendar
škoda zdi.

Strogo po ceniku.

Gospod (dama na dobrodelnem bazarju): „Koliko pa stane pri vas en poljub?“

Dama: „Za samce po deset, za oženjene po dvajset kron!“

Gospod: „Po čim so pa za ločence?“

Dama: „Za te pa niso naprodaj!“

Moderno dete.

Šestletni Pepček (očetu): „Ta večni prepir mi pa že preseda Jaz se bom pustil od vas ločiti!“

Aha!

Sodnik: „Krčmarju ste dejali, da greste po denar, da bode te plačali ceho! Zakaj pa niste prišli potem več nazaj v gostilno?“

Lopov: „Ker so me prijeli, ko sem šel po denar!“

Iz trgovske šole.

Učitelj: „Za ustanovitev trgovine potrebujemo petnajst tisoč kron, a imamo samo sedem tisoč, koliko nam je še treba, da se lahko etablujemo?“

Učenec: „Nič! Treba je samo poguma!“

Klepetulja.

Ona: „Jutri bom v ženskem društvu govorila slavnostni govor!“

On: „Potem bi ti pa priporočal, da danes nekoliko manj govoriš!“

„Ti, Jejteles; jaz že komaj pričakujem zime!“
„Čudna ženska! Poglej vendar kako je vse v naravi bujno in lepo!“
„To je že res, a moj slamniki ni več lep!“

Lopovska drznost.

Sodnik: „Čemu ste pa vlomili v tožiteljevo blagajno?“

Lopov: (se glasno zakrohota).

Sodnik: „To je nesramno! Čemu se režite?“

Lopov: „Ker me še nihče ni tako neumno vprašal, čemu se vlomi v blagajno!“

Mnogo je ljudi, ki se ne morejo za nobeno stvar prav ogreti, vzlic temu pa za vsako malenkost takoj vsplamté!

JANKO OSOJNIK:
ŠALJIVEC IZ PODRAVJA.

ZBIRKA PRIPOVEDEK IZ PODRAVJA NA ŠTAJERSKEM.

Marberški bal.

V Marberg je dospel glas o imenitnih plesnih zabavah, ki se prirejajo zimo za zimo po spodnještajerskih mestih in trgih. Marsikje namreč ne zmorejo niti petih parov plesalcev, zato pa prirejajo takozvane barabske plese ali lumpovske bale, katerih se smejo udeleževati tudi hlapci, pometači in sploh vse kar je „nemškega.“ Čim grje so plesalci oblečeni in čim slabeje plešejo, tem lepši je bal. Marberžani so slišali, kako izvrstno se obnašajo taki bali v slovenski Bistrici, v Ptujju, da celo v Ormožu in Ljutomeru. V tajni seji so sklenili, da Marberg v tem oziru ne sme zaostati, zlasti sedaj ne, ko ima prostorno občinsko dvorano kakor nalašč za plesne zabave in narodne veselice.

V sosednje in oddaljene nemške kraje se je poslalo povabilo na marberški „Lumpenball,“ ki se priredi na masno nedeljo. Od vseh stranij so prihajale obljube, da prihite spodnještajerski lumpje z veseljem na masno nedeljo v Marberg, kjer bodo praznovali svoj narodni praznik. Lahko si torej mislimo, s kako vnemo so se pripravljali Marberžani na bal, kako so snažili in krasili dvorano in kako so švigale marberške kuharice pred ognjišči. Naj stane kar hoče, Marberg se mora pokazati v lesku in slavi.

Mršave kobile so že vlačile po globokem blatu polne voze gostov v Marberg. Nihče se ni mogel nagledati teh pisanih lumpov, beračev, pometačev, ciganov, dimnikarjev, drvarjev, itd., ki so se s krikom in vikom prevažali v Marberg.

Tudi ženskih barab preoblečenih v čarovnice in ciganice je bilo nekoliko med njimi, ki so skovikale in hajlale še glasneje nego njihovi moški tovariši.

Pri vходу v plesno dvorano je stal zvečer policaj Šorfšic, preoblečen v razbojnika z veliko gorjačo v roki, s katero je mahal prihajajočim plesalcem in gostom v pozdrav: „Heil! Heil!“ Sredi dvorane sta sedela na nizkih stolčkih godca, goslar in harmonikaš, ki sta škripala in godla venomer marberško himno „filfret-filfrajt“. V gornjem koncu dvorane pa so se šibile mize pod težo peciva, pečenega, praženega in kuhanega mesovja, vina, piva in raznovrstnega žganja. Na steni je visela mošnja, s sto tolarji, dar marberške občine najboljšemu lumpu nocojšnega večera.

Kadarkoli je prihajal mimo Šorfšica kak nov gost v dvorano, je završalo po vseh koncih, zlasti pa takrat, ko so se pokazali Ptujčanje s palicami in bikovicami, s katerimi so mlatili po Slovencih dne 13. septembra tistega in tistega leta. Tujci in domačini so se pogovarjali in zabavali, kakor so se znali, pripovedovali so se dovtipi, da se je mati županja Guzlova Neža pokala venomer po debelih bedrih. Kmalu se je začelo piti in plesati in vsak se je trudil po svoje, da si pridobi prvo ceno 100 srebrnjakov.

V tistih dneh so izpustili v Celovcu klateža in šaljičca Pavlušo iz ječe, v kateri je bil presedel dva meseca zaradi žalitve celovških mestnih stražnikov. Pavluša se je vračal na Štajersko in menil stopiti v kako službo, kar je zvedel, da se vrši v Marbergu barabski bal. Kaj bi dolgo pomišljal! Gazil je ves večer po blatu, dokler ni prispel okoli desetih v Marberg. Brez obotavljanja je stopil v plesno dvorano, blaten, umazan in razcapan, kakoršen je bil. Resno se je ozrl po dvorani in gostih in takoj spoznal, da je dobro zadel, ko je slišal navdušene klice in pozdrave. Njegove oči so obvisle na pečenkah v gornjem delu dvorane, katerim se je bližal polagoma, ne meneč se za raznovrstne pozdrave. „To pa je res dober lump!“ Vse je zrlo za njim in se čudilo kako se zna naravno obnašati in korakati kot prava baraba. Pavluša je obstal pred obloženimi mizami, razkrenil noge, vtaknil debelo umazano levico v raztrgani hlačni žep, z desnico pa je segel po puranovem stegnu ležečem na lesenem krožniku. Trikrat štirikrat je močno ugriznil in odložil zopet kost

ter se lotil rajši mrzle svinjske gnjati. Ves čas mu je občinstvo ploskalo in marsikateremu lumpu je bilo zelo žal, da mu ni prej prišla ista misel. Pavluša se je najedel, potegnil z mize beli prt ter si obrisal usta in roke, nato pa nagnil vrč vina in požiral dolgo, dolgo. Malo je še pobrskal po tortah in slaščicah, trčil ob steklenico slastnega žganja, poduhal in mlaskil z jezikom ter potegnil iz nje dva požirka. Nato se obrnil k strmečemu občinstvu, pljunil oblastno na tla in dal znamenje zijajočima godcema naj zaigrata poskočno polko. Godca sta ubogala in Pavluša je namignil debeli materi županji, da je zdaj pri volji malo ž njo zaplesati.

Mati županja se je režala ves čas na glas zanimivemu lumpu in si je štela v čast, da si je izbral ravno njo za prvi ples. Neznani tujec je bil gotovo imeniten gospod, vsaj gledališki igralec z Dunaja ali Berlina ali kaj takega, ker navaden nemški meščan ne more tako naravno posnemati barab v vedenju in kretanju. Razcapani lump je udarjal pri plesu z blatnimi črevlji po tleh, da je kar odmevalo, sukal je pri tem mater županjo in suval z njo v skupine ljudi, ki se jim niso utegnili ogibati. Ko je doplesal, stopil je k županu Guzlu ter mu odvezal meni nič tebi nič zlato verižico z uro ter si jo pripel ob telovnik. Guzl se je neizmerno smejal vedoč, da je to le dovtip in da dobi po zabavi zopet svojo uro nazaj. Svetovalec Purcl, ki je nosil praznično obleko, je moral sleči svojo lepo suknjo ter jo zamenjati za Pavluševo raztrgano. V suknji je bila slučajno listnica z bankovci kar je Pavluša takoj začutil. Bankovce je mirno preštel ter jih, vtaknil zopet smehljaje v žep.

„Dovolj!“ je zaklical gospod Guzl. „Gospoda dovolite, da porabim ta trenotek in oddam častno ceno našega večera najboljšemu lumpu. Menim, da smo vsi enih mislij, komu se naj izroči častni dar.“ Ponosno je gledal na Pavlušo.

„Vsi! Vsi!“

Župan se je stegnil in snel visečo mošnjo s težkimi srebrnjaki ter jo izročil najboljšemu lumpu Pavluši. Vsi so pričakovali, da bo sedaj povedal tujec svoje ime in svoj stan ter da bo izročil uro in suknjo lastnikoma, Pavluša pa je menil najbrže uganjati svoje burke še naprej, ker je gospodu županu le molče pokimal ter stopil k nekemu možu, ki je stal za drugimi ljudmi pri meseni mizi celo sam. Bil je Šterc, ki je bil porabil slavnostni trenotek zase in si napolnil vse žepe s pečenimi piščanci, ko ni nihče pazil nanj,

Pavluša ga je bil videl in bi mu bil sicer privoščil kako pišče, toda vendar se je hudoval na njegovo nepoštenost, zato je zgrabil skledo mastne omake in jo zlil po Šterčevih žepih rekoč:

„Ne hudujte se, prijatelj, pišče bi se vam do jutra v žepu celo posušilo. Dovolite, da vam prilijem nekoliko omake.“

Preplašeni Šterc se ni utegnil umakniti in je začel metati piščance iz žepov, da se osnaži. Marberžani in njihovi gostje pa so planili po njem in ga topli in suvali ter kričali nad njim:

„Kaj, ti bi nam rad kradel piščance? Ti pokveka tatinska! Udri ga! Butni ga!“ Pri pretepu so se odlikovali zlasti Ptujčani.

Ko se je polegel hrup in se je pobral osramočeni Šterc, ni bilo neznanega gosta nikjer več. Pregledali so vso dvorano in klicali po Marbergu, tujca pa ni bilo. Ž njim je izginila županova zlata ura in Purclova suknja z listnico, z njim sto srebrnjakov katere si je bil pošteno zaslužil. Kakor so se bili do polnoči dobro zabavali in smejali, tako so se po polnoči debelo gledali in jokali. Klavern je bil konec marberškega plesa.

Drugo jutro so se gostje tiho odpravljali iz Marberga, župan pa je še vedno čakal tujega plesalca in svoje ure.

Po desetih dneh je prinesel poštar gospodu Guzlu razglednico iz Zagreba s čudnimi besedami:

„Marberžane, med katerimi sem prebil na svojem potovanju s Koroškega dve veseli urici, pozdravljam prisrčno. Udani Pavluša.“

Previdnost.

Zdravnik: „Čemu pa se tako kremžite, ko uživata zdravila? Saj so vendar zelo sladka.“

Bolnik: „Gotovo, toda moja žena ne sme to opaziti, sicer mi ona vse izpije.“

Pripravna ženska moda.

„Čemu pa nosijo sedaj ženske rokavice brez prstov?“

„Da jim jih ni treba slačiti, kadar se z možem sporečejo!“

Presenečenje.

„Čemu se pa ves čas oziraš proti obešalniku za obleke?“

„Pazim, da mi kdo površnika ne odnese.“

„Prazen strah! Glej, jaz se še ne brigam za svoj površnik!“

„Tebi se ni treba nič več zanj brigati, ker ga je nekdo že pred desetimi minutami odnesel.“

Presenečenje.

Frklja: „Pomisli; popolnoma sama sem sedela z mladim elegantnim in lepim gospodom v kupeju, ko se pripeljemo v dolg teman predor — — —“

Prijateljica: „No, in kaj se je zgodilo tedaj — — —?“

Frklja: „Šimfal je ves čas ta nesramnež.“

Nesporazumljenje.

„Ali ima slikar J. v svojem atelijeju severno luč?“

„O ne! Električno!“

Marsikdo celo v zrcalu ne vidi pravega svojega obraza temveč le krinko.

Po ovinku.

Tovarnar: „Kaj trgovec Leban noče ničesar kupiti od nas?“

Potovalec: „Ne; brani se navadno z rokami in nogami.“

Današnji posli.

— „Čemu pa hodite po prstih milostna?“

— „Naša kuharica ima navado, po obedu leži na kratek počitek, in tedaj hoče imeti mir.“

DR. ŽANE Z IBLANE.

Ke je Darwin trdu, de prideja ldje ud afen, je mou gvišn kuroške Nemce u mišleh zatu, ke živeja med Sluvcem in ud Sluvcu, pa vendar Sluvcu ne zastopja. Žvau, recima, osu se sam iz oslam zastop, čeprou ud ldi in med ldmi živi, mula sam iz mula, afna sam iz afna, kurošk Nemci se pa tud sam iz kuroškem Nemcem zastopja, zatu, mislem, je mou Darwin, kar se koroškeli Nemcu am tiče, čist prou. Nas Sluvanu gvišn ni mogu mislt, ke mi Sluvani se zastopma iz vsm ldmi, nej uja te al pa une narudnast, zatu ke sma ldje in po boži pudob ustvarjen, ud kuroškeh Nemcu

pa tega na morma pugervat. Če jh čma pa res saj tujk ubrihtat de uja nas ldi mejčken, recimo saj pr železnškeh kasah zastupil. u treba pa že kurubač u roke uzet, kokr ga uzameja Lahi, de ubrihtaja soje afne, predn jh začneja pu svete kazat, drgač na u šlu. Kurubač ta trde buče ta nar preh umehča; zatu b tou jest videt, če b na znala tista punca pr celoušk železnšk kas prec u ush šprahah žlebedrat, če b ja mal iz kurubačam našvrku. Orka luj! Tu vem, de b ji šou tku jezek, ket kašn gusk rep. Brez kurubača se pa pr žvaley težku kej uprau, pusebn pr ta divjeh. De pa ulada u sojem hleve take žvali trpi in jm še putuha daje, sa pa tud naš puslanci sami mal uržah, ke ji na pukažeja enkat sojeh pudučnku, ampak ji kažeja zmeri sam ta spredne, bl ta švoh zube, iz kereh s Bienerth, ke ma krukudilova koža, še glihe na stri. Jest nč družga na pravem, kokr kurajža vela in iz kurajža uma še samga celouškega purgermajstra tku deleč prpravl, de u začeu sam soje pulcaje sluvensk učit in člurveškeh maner vadet.

12/49 T

„Mama, prosim te, daj mi deset vinarjev!“

„Čemu ti pa bodo?“

„Eh, Tonček se samo s Pepico vedno igra poroko, z menoj se pa noče, ker nimam nič dote!“

